

πολιτικῆς τῆς Ἑλλάδος ἐν τῇ Ἀνατολῇ, ἡ παρουσία τοῦ κ. Κοντοσταύλου ἐν τῇ κυβερνήσει εἶνε οὐ μόνον ἐγγύησις ὅτι τὴν ἐθνικὴν τρεπόμεθα ὁδὸν, ἀλλὰ βεβαίως χρησιμεύει πολὺ εἰς τὴν ἐνσωμάτωσιν καὶ ἐνεργοποίησιν μιᾶς δραστηκῆς ἐλληνικῆς πολιτικῆς ἐν ταῖς ὑπὸ δεινὸν ἀγῶνα ἐλληνικαῖς ἐν τῇ Ἀνατολῇ ἐπαρχίαις.

Νομίζομεν δὲ ὅτι καὶ εἰργάσθη τελευταῖον ἐπιστημότερον ἐπὶ τοῦ ζητήματος τούτου καὶ θέλομεν ἴδει μίαν ἡμέραν τὴν ἐργασίαν τοῦ κ. Κοντοσταύλου, σύμφωνα μὲ τὰς εὐχὰς τοῦ Πανελληνίου, καὶ μόνον ἀσύμφωνον καὶ ἀσύμφωνον πρὸς τὰς εὐχὰς τῶν κυρίων μοι δηλιγιαννικῶν, αἵτινες διὰ τοῦ ὄργανου τῶν, τῆς ἐν λόγῳ ἐφημερίδος, πρὸς ἣν ἀποτείνονται αἱ γραμμαὶ αὐταί, ἐκήρυξαν ὅτι *οὐδεμίαν ἀποδίδουσι σημασίαν εἰς τὴν παρουσίαν τοῦ κ. Τρικούπη ἢ τοῦ κ. Κοντοσταύλου εἰς τὸ ὑπουργεῖον τῶν ἐξωτερικῶν, διότι φρονοῦσι, ὅτι, ὅπως σήμερον δυστυχῶς ὑπάρχει ὁ τύπος οὗτος, δύναται νὰ θεωρηθῇ ὡς ἐντελῶς ἐξουδετερωμένος.*»

Δὲν νομίζετε ὅτι διαβλέπετε εἰς τὰς ἀντεθνικὰς καὶ μονουχὶ αὐστρουλαβικὰς αὐτὰς γραμμάς, παρασκευὴν τοῦ ἐδάφους ἐκ μέρους τῶν Δηλιγιαννικῶν, ὅπως ὅταν ὁ κακὸς δαίμων τῆς Ἑλλάδος παραδώσῃ ποτε τὴν ἐξωτερικὴν πολιτικὴν εἰς τὸν κ. Δηλιγιάννην, εὐρεθῇ οὗτος ἔτοιμος νὰ εὐχαιριστήσῃ τοὺς κυρίους μοι πρέσβεις;

Καλιθέαν

ΧΡΟΝΙΚΑ

Αὐτὰ τὰ δύο χρονικά μᾶς τὰ στέλλουν ἐξωθεν:

Μόνον μὲ τὴν θεωρίαν ὁ κ. Λομβάρδος ζητεῖ νὰ διοικήσῃ τὴν ἐκπαίδευσιν; Διὰ τί δὲν ἐπισκέπτεται ποτὲ ὁ ἴδιος τὰ σχολεῖα, τὰ γυμνάσια, τὸ Πανεπιστήμιον ἵνα ἴδῃ

ὅτι οἱ μαθηταὶ καὶ φοιτηταὶ σχεδὸν πάντες ἀπῆλθον ἐξ Ἀθηνῶν καὶ οἱ καθηγηταὶ ἐνώπιον κενῶν θρανίων ἀέρα κοπανίζουσι;

Ἡ νὰ ἐπιμενῇ εἰς τὴν ἐφαρμογὴν τοῦ μέτρου τῆς παρατάσεως τῶν μαθημάτων μέχρι τῆς 15ης Ἰουνίου καὶ νὰ ἐφεύρῃ μάλιστα τρόπον ἐκτελέσεως αὐτοῦ ἢ νὰ μᾶς ἀφίνη ἡσύχους. Πέρσι μάλιστα πάντες οἱ ἀπελθόντες ἀπὸ τοῦ Πάσχα φοιτηταὶ ἔλαβον ἀποδείξεις ἀκροάσεως τὸν Σεπτέμβριον καὶ Ὀκτωβρίον.

Δήμαρχος θέτει νὰ γίνῃ ὁ κ. Φραξίτης; Οἱ ἡμίσεις τῶν χάριν τῆς προχθεσινῆς διαδηλώσεως προσελθόντων εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ ἀπῆλθον βλασφημοῦντες καὶ ποδαλοῦντες, διότι πάντες σχεδὸν ἐσκόνταψαν ἐπὶ τοῦ ἀστρώτου πεζοδρομίου τοῦ γωνιαίου οἰκοπέδου του. Καλὰ θὰ καταφέρῃ τὸν καλλωπισμὸν τῆς πόλεως ἢ περιμένει ὅταν γίνῃ δήμαρχος νὰ πλακοστρώσῃ τὸ πεζοδρόμιόν του μετὰ τῶν λοιπῶν δημοτικῶν;

Διὰ δὲ τὸ τοῦ Παλατιοῦ πεζοδρόμιον ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Κηφισοῦ διατὶ δὲν ἔχει κανεὶς τὴν τόλμην νὰ φωνάξῃ; Νὰ ἰσότης!

Ἐν τῷ δήμῳ Αἰτωλικῷ ὁ κ. Μπέλιος παραγκωνισθεὶς παρὰ τοῦ κυρίου Τρικούπη εἰς τὰ δημοτικὰ, μετὰ δεκαπενταετίς πολιτικὰς ὑπηρεσίας, διότι παρὰ τὴν θέλυσιν τοῦ ἀρχικοῦ ἠθέλησε νὰ ἐκτεθῇ δήμαρχος, ἀπεφάσισε νὰ ἀποσυρθῇ ἀπὸ τὸ κόμμα τοῦ κυρίου Τρικούπη καὶ συνδράμῃ τὸν ὑποψήφιον δήμαρχον τοῦ Δεληγεωργικοῦ κόμματος Κωνσταντίνον Λάσκαρη, τοῦθ' ὅπερ καὶ ἐκτελεῖ μετὰ ἱπποτικῆς ὄντως εἰλικρινείας ἐμμένων εἰς τὸν λόγον ὃν ἔδωκε καὶ ἐνεργῶν ἠθικῶς ὑπὲρ τῆς ἐπιτυχίας τοῦ κυρίου

Ο ΛΥΚΟΓΙΑΝΝΗΣ

(Συνέχ. ἰδ. ἀριθ. 489)

- "Ὁχι, ἀλλ' ἀναχωρεῖτε.
- Δοιπόν;
- Θέλω νὰ ἐπιστρέψω ὡσκύτως εἰς Γαλλίαν.
- Δὲν ἔχετε πλέον ἐκεῖ κανένα συγγενῆ.
- Τοῦτο εἶνε ἀληθές.
- Ἀλλὰ διατὶ τότε νὰ μὴ μείνητε ἐν Βαταυίᾳ ὅπου μετὰ τινα ἔτη θὰ ἐσχηματίσετε μικρὰν τινα περιουσίαν;
- Διότι ἀφοῦ ἀναχωρήσετε, θὰ αἰσθάνωμαι ὅτι δὲν δύναμαι πλέον νὰ ζήτω ἐνταῦθα· θὰ ἤμην δυστυχής.
- Ὁ Παῦλος περιεργάσθη αὐτὸν μειδιῶν.
- Καὶ ἐὰν δὲν πιραλάθωμεν μαζὺ τὴν Ζελιμᾶν;
- Ὁ Κάρολος Σεβρὺ ἐποίησε κινήσιν τινα ἐκπλήξεως.
- "ὦ! ἐψιθύρισε, ἐμαντεύσατε. . .

— Μάλιστα, ἀγαθὲ μου Σεβρὺ, ἐμάντευσα τὸ μυστικόν σου· ἀγαπᾷς τὴν Ζελιμᾶν.

— "ὦ! ναὶ τὴν ἀγαπῶ! Ἀλλ' αὕτη δὲν θὰ μείνῃ, θὰ θελήσῃ ν' ἀκολουθήσῃ τὴν κυρίαν της.

— Ἄν καὶ ἡ Ζελιμᾶ ἔχῃ μεγάλην φιλίαν μετὰ τῆς Λουκίας, ἡ Ζελιμᾶ θὰ μένῃ ἐν Βαταυίᾳ ἐπειδὴ ἀγαπᾷ τὸν Κάρολον Σεβρὺ.

— Μὲ ἀγαπᾷ, λέγετε, μὲ ἀγαπᾷ!

— Μάλιστα.

— Εἶναι δυνατόν;

— Ἡ Ζελιμᾶ τίποτε δὲν ἔκρυψεν ἀπὸ τὴν Λουκίαν. Τώρα, ἀγαπητὲ μου Σεβρὺ, ἀκούσατέ μου. Ὁ κ. Δεβιλλιέρ πολὺ σᾶς ἐκτιμᾷ ἕνεκα τῆς μεγάλης εἰλικρινείας σας καὶ τῆς ἀφοσιώσεώς σας. Πρὸς ἀμοιβὴν τῶν ὑπηρεσιῶν εἰς τὸν οἶκον καὶ ἐκείνων, ἃς μέλλετε ν' ἀποδώσῃτε εἰσέτι, θέλετε λάβει μετοχὴν εἰς τὰς ἐπιχειρήσεις. Ὁ κ. Δεβιλλιέρ θὰ σᾶς νυμφεύσῃ, ὅπως ἐνύμφευσεν ἡμᾶς, τὴν Λουκίαν καὶ ἐμὲ, καὶ μετὰ τινα ἔτη, ὅταν σχηματίσῃτε καὶ σεῖς περιουσίαν, θὰ ἔλθῃτε πρὸς συνάντησιν ἡμῶν ἐν Γαλλίᾳ, ὅποτε θὰ εἴμεθα ἐκ νέου καὶ πάντοτε συνγνωμένοι.

Μετὰ τινας ἡμέρας, ὁ Παῦλος καὶ ἡ Λουκία ἐπεβιβάσθησαν ἐπὶ γαλλικοῦ πλοίου, ἀποπλέοντος διὰ τὴν Γαλλίαν.

Ἡ Ζελιμᾶ ἔκλαιεν, ἀλλ' ὁ Κάρολος Σεβρὺ ἦτο αὐτοῦ, ὅπως τὴν παρηγορήσῃ.

Λάσκαρη. Τὸ τοιοῦτο ἐνισχύει οὐκ ὀλίγον τὸ δειληγεωργικὸν κόμμα ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ Μεσολογγίου.

Ἄν δὲν μεταλλάξῃ φέτος τύχην ὁ πρῶτον τῶν Μουσῶν παρλιόσιος κῆπος, δὲν θὰ μεταλλάξῃ ποτέ. Αἱ Μοῦσαι εἶχον κατανήσει στεγνὰ γεροντοκόριτσα. Οὐδὲν δὲ παράδοξον ἂν τὸ ὄνομά των ἔφερε γουρσουζιά καὶ ἀποτυχίαν. Ἡ μεταβάπτισις ἔπρεπε νὰ γίνῃ. Καὶ ἐπέτυχε. Παράδεισος! Καὶ τὸ ὄνομα μόνον πληροῖ μακαριότητος· ἀλλὰ καὶ ὁ Ἄδαμ τοῦ Παραδείσου ἀπὴλλαγμένος φαίνεται Εὐας καὶ ὄφρας καὶ ἄλλων διαβόλων ξυρεὶ πολὺ καλὰ τὴν δουλειά του καὶ ἐργάζεται συντόμως μετὰ φιλοκαλίας καὶ ἐλευθεριότητος δαπανῶν, περιποιούμενος, καλλωπίζων. Ἀνοστολιστος ὁ κῆπος του μετὰ σκιαδάς, μετὰ ἄφθονον ἀερίοφως, οὐδὲ Ἄδαμ εἶνε αὐτοκατασκευαστής, μετὰ συσσίτια, ἐστιατόρια, ἀναπαυτήρια, συνεντευκτήρια, ὄφειδα, μουσικὴν, Στάνφελδ ζῦθον, γεφύρας, πίδακας καὶ δεξαμενίδια· ὁμολογουμένως κατέστη τὸ κέντρον τοῦ Ἰλισσοῦ. Καὶ εἰς τὸ κέντρον αὐτὸ πρόκειται νὰ ἐνθρονισθῇ ὁ καλλίτερος θεατρικὸς θίασος, ὁ τῶν ἀδελφῶν Ταβουλάρηδων, τοῦπίκην Μένανδρος, τὰ πρωτεία πάντοτε καταλαβὼν εἰς τοὺς ἀθηναϊκοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ τὰς ἀθηναϊκὰς καρδίαις. Αἱ νέαι σκηνογραφίαι θὰ εἶνε παραδείσιοι, καὶ οἱ ἱματισμοὶ ἐπίσης καὶ δράματα νέα καὶ ἡθοιοιοὶ νέοι, ὥστε τὸ καθαρῶς ἐθνικὸν δημόσιον—ὁ λαὸς—θὰ τρέχῃ ἐκεῖ ν' ἀκούῃ εἰς τὴν γλώσσάν του πράγματα μετὰ οὐσίαν, τῶν ὁποίων θὰ συμμετέχῃ, συγκινούμενος, συμπονῶν, συνενδιαφερόμενος. Ἡ θεατρικὴ περίοδος τοῦ Παραδείσου ἀρχεται μετὰ δέκα ἡμέρας καὶ θ' ἀναγγελθῇ διὰ μεγάλων καὶ μικρῶν προγραμμάτων, τοιχοκολλήσεων, σαλισμῶν καὶ κανονισμῶν.

Βρῦσαι καὶ εἰς τὸ Βαρθακονῆσι, τὴν ποιητικὴν ἐκείνην

παρλιόσιαν φωλαῖν, ὅπου καλαμιεὶς ὑπερήφανες καὶ νερὰ κελαρίζοντα καὶ Ναυσικαὶαί πλένουσαι καὶ ὁ ροδόκηπος τοῦ θεοῦ τοῦ Βαρθακονησίου Λεκάτη. Ὁ κ. Δήμαρχος, ὅστις εἰς τὰ τετραπέρατα τῶν Ἀθηνῶν ἔστησε τὰς εὐεργετικὰς του κρήνας, καρὸν εἶνε νὰ μὴν ἀφήσῃ μετὰ τὸ παράπονον καὶ τὴν δίψαν ἔς τὰ χεῖλη καὶ τοὺς τετραπερασμένους Βαρθακονησιώτας, ἀφοῦ μάλιστα ἀντιπρόσωπός των παρίσταται ὁ κ. Λεκάτης εὐωδιῶν, ροδοστεφανωμένος, γλυκογελῶν, εἰς τὴν μίαν του τσέπην κρύπτων βερούκοκκα, εἰς τὴν ἄλλην κεράσια, ὁ γεμίσας τὸ Παναθηναῖον ἀπὸ τὰ τριακόσια εἶδη τῶν ρόδων του καὶ τὸ Στάδιον ἀπὸ τὴν ἀκατάπαυστον μετὸν χρυσοθήραν Πέτρον χρυσῆν του λίμαν.

Ἡ ὑπηρεσία τοῦ νέου παρὰ τὴν Γλυκὸβρουσιν Γαλακτοκομείου γίνεται τακτικωτάτη. Νεαρὰ ξανθὰ γοργὰ χωρικίδια μετὰ τὰ χαρίγματα κάμνον τὴν διανομὴν τῶν τενεκεθένων δοχείων τῆς μισῆς καὶ τῆς μιᾶς καὶ τῶν δύο ὀκάδων, τὰ ὅποια ἔχουν ἐντὸς κάρρου. Τοὺς δυσκολεύει μόνον ὁ βαρὺς ὕψος τῶν Ἀθηναίων, δεσποτῶν τε δεσποινῶν τε θεραπόντων τε θεραπεινίδων τε, καὶ κτυπᾷ ὁ κακομοῖρης ὁ χωρικὸς δροσερὰ δροσερὰ τὴν πόρτα, νομίζων ὅτι ὅπως αὐτὸς καὶ τὰ πτηνὰ κελαδοῦν καὶ λαλοῦν, οὕτω καὶ ἡ λοιπὴ κτίσις, ἀλλὰ ποῦ νὰ σηκωθῇ ἡ οἰκοδόσποινα ἢ ἡ θεραπεινίς, καὶ ἀπέρχεται νὰ δώσῃ ἄλλου, καὶ πάλιν ξαναέρχεται καὶ πάλιν κτυπᾷ ἔς τὸ βρόντο, χωρὶς ὅμως καὶ νὰ ἐξαντληθῇ ἡ ὑπομονὴ του, διότι θὰ ἐπανέλθῃ ἐπὶ τέλος εἰς τὰς ὀκτῶ, εἰς τὰς ἐννέα καὶ θὰ ἐγγχειρῇ τὸ δοχεῖόν του. Ἐν Ἀγγλίᾳ θφίνουσι οἱ διανομεῖς τὰ δοχεῖα ἐξωθεν τῆς θύρας καὶ ἀπέρχονται, χωρὶς συγχρόνως νὰ ἀπέρχεται καὶ τὸ γάλα ἐκ τῆς οἰκίας. Ἄν ἐγίνετο τοιαύτη ἀπίπειρα καὶ ἐδῶ, τὴν ἐπιούσαν θὰ εἶχομεν τίς οἶδε πόσας ἀνακρίσεις. . . ἐναντίον τῶν γαλακτοδοχείων! Συμβαίνουν δὲ καὶ

ΚΒ.

ΕΠΗΑΝΟΔΟΣ ΕΙΣ ΓΑΛΛΙΑΝ

Ὁ πλοῦς ὑπῆρξε μακρὸς, δύσκολος, ἐπικίνδυνος μάλιστα. Ἐπὶ τέσσαρας μῆνας τὸ πλοῖον διέμενεν ἐν τῇ θαλάσῃ, ὅτε ὁ σκοπιωρὸς παρετήρησε τέλος τὰ παράλια τῆς Γαλλίας.

Ὁ Παῦλος καὶ ἡ Λουκία εἶχον ἐγκαταλείψει τὴν Βαταῖαν τῇ 8ῃ Φεβρουαρίου· ἔφθασαν εἰς Χάβρην τῇ 12ῃ Ἰουνίου.

Νεανίας τις ἀνέμενεν ἐπὶ τοῦ λιμένος. Εἶδε ριπτομένην τὴν ἄγκυραν, στρεφόμενον τὸν ἐργάτην, προδόμενον τὸ πλοῖον, ἔπειτα τιθεμένην τὴν ἀποβάθρην τῆς ἀποβιβάσεως.

Ἄλλ' εἶχεν ἤδη παρατηρήσει ἐπὶ τοῦ καταστρώματος ὑψηλὸν καὶ ὠραῖον νεανίαν μετὰ διακεκρμένων τρόπων πλησίον γυναικὸς ὠραιωτάτης.

Ὁ νεανίας, ὅστις ἀνέμενε, μάτην ἐζήτησε ν' ἀναμνησθῇ, δὲν ἀνεγνώριζε τὸν ἐπιβάτην, ἀλλὰ ἀδιάφορον, δὲν ἀμφέβαλλεν ὅτι οὗτος ἦν ὁ μαρκήσιος Σαμαράνδ.

Ὅτε ὁ Παῦλος καὶ ἡ Λουκία κατέλθον ἐπὶ τῆς ξηρᾶς, ὁ νεανίας προύχώρησε πρὸς αὐτοὺς, κρατῶν μετὰ σεβασμοῦ τὸν πῖλον ἐν χερσίν.

— Οἱ ὀφθαλμοὶ μου δὲν σὰς ἀναγνωρίζουσιν, εἶπεν ἀπευθυνόμενος εἰς τὸν Μαρκήσιον, ἀλλ' ἐκ τῶν παλμῶν τῆς καρδίας μου αἰσθάνομαι ὅτι εἴσθε ὁ ἡγαπήμενος μου ἀδελφός, Παῦλος Σαμαράνδ.

— Λέων, ἀγαπητέ μοι ἀδελφέ! ἀνέκραξεν ὁ Παῦλος ἀνοίγων τὰς ἀγκάλας του.

Ἐνηγκαλίσθησαν μετὰ περιπαθοῦς τρυφερότητος.

— Λουκία, ὑπέλαθεν ὁ Παῦλος, ὁμιλῶν ἀγγλιστὶ πρὸς τὴν νεάνίδα, εἶνε ὁ ἀδελφός μου Λέων Δεσιμαίτζ, περὶ οὗ πολλάκις σὰς εἶπον.

Ἡ ὠραία μιγὰς ἐμειδιάσεν ἐπιχαρίτως καὶ ἔτεινε τὰς παρειὰς τῆς ἐφ' ὧν ὁ Λέων ἐπέθεσε δύο μεγάλα φιλήματα.

— Ἡ Λουκία δὲν γνωρίζει ἀκόμη τὴν γαλλικὴν, εἶπεν ὁ μαρκήσιος, ὁμιλεῖ δὲ καλῶς τὴν ἀγγλικὴν καὶ τὴν Ἰνδικήν.

— Δὲν γνωρίζω τὴν Ἰνδικὴν γλώσσαν, ἀδελφέ μου, ἀπεκρίθη ὁ Λέων, ἀλλ' ἔμαθον τὴν ἀγγλικὴν, καὶ ἂν ἐπιθυμῆτε, ὁμιλοῦμεν διὰ ταύτης τῆς γλώσσης.

Ὁ Παῦλος ἔσφιγξε τὴν χεῖρα τοῦ Λέοντος εὐχαριστῶν οὕτως αὐτῷ.

— Τί κάμνει ἡ ἀγαθὴ ἡμῶν μήτηρ; ἠρώτησεν.

Ὁ Λέων ἐταπεινώσε θλιβερῶς τὴν κεφαλὴν καὶ ἐξέβαλεν ἀναστεναγμὸν, ὅστις ἐφαίνετο ἐξερχόμενος ἐκ τοῦ βάθους τῆς καρδίας του.

— Ἄ! ἀνέκραξεν ὁ μαρκήσιος, ἡ σιωπὴ σου μοι ἀναγγέλλει δυστύχημα! Ἡ μήτηρ ἡμῶν, Λέων, ἡ ἐξαίρετος ἡμῶν μήτηρ. . .

— Ἀπέθανεν!

Ὁ μαρκήσιος ὠχρίασεν, ἐκλονίσθη καὶ τὰ δάκρυα ἔρρευσαν ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν του.

ἄλλαι δυσκολίαι. Εὐρέθησαν οἰκοδόσποιαι αἵτινες θέλουν νὰ λαμβάνουν γάλα μόνον τὴν Πέμπτην καὶ Κυριακὴν, καὶ ἄλλαι ἅπαξ τῆς ἐβδομάδος!! Ἄλλαι αἱ ἐποιαὶ σήμερον ζητοῦν διακόσια δράμια καὶ αὐριον διακόσια πενήντα. Ἄνοιξε τὸ ἐνοσφράγιστον δοχεῖον καὶ δός μου δὰ πενήντα δράμια. Μὴ γίνεσαι δύσκολος!! Εὐτυχῶς ἡ Ἐταιρία διευθύνεται ἀπὸ ἐπιχειρηματίας τάξεως καὶ προόδου καὶ ἐννοοῦν νὰ φυλάξουν πάσῃ θυσίᾳ τὰ δύο ταῦτα ἐμβλήματα. Προσεχῶς θὰ ἔχουν καὶ δοχεῖα καὶ ἑκατὸν καὶ πενήντα δραμίων. Τὸ δὲ γάλα μένει πάντοτε τὸ αὐτὸ, ὠραῖον, γνήσιον, εὐώδες, γευστικώτατον, ἀληθές ἄρωμα τῶν ἐσθινῶν Ἀθηνῶν. Ἐντός δὲ ὀλίγου τὸ Γαλακτοκομεῖον θὰ λάβῃ μεγάλας δικστάσεις· θὰ τὸ ἐπισκεφθῶμεν καὶ θὰ σὰς τὸ περιγράψωμεν.

ΕΚΛΟΓΑΙ ΒΟΛΟΥ

(Ἰδιαίτερον τηλεγράφημα)

Βόλος, 30 Ἰουνίου.

Καρτάλης δήμαρχος, πλειοψηφῆσας τετρακοσίας ψήφους. Ἡ τάξις ἔμεινεν ἀδιατάρακτος. Ἐνθουσιασμός πολὺς. Εἰς δῆμον Πηλίου πλειοψηφεῖ κόμμα Καρτάλη. Εἰς Λάρισσαν Γεωργιάδης. Εἰς Μακρονήτσαν Κουκουδάκης.

ΑΘΗΝΑΙΚΗ ΣΥΓΚΟΙΝΩΝΙΑ

Χθές εἰς τῶν ἀμαξηλατῶν ἔδραψε τὸ πρῶτον, δυνάμεθα νὰ εἴπωμεν, ἄθλον τῆς ἀγριότητος τῶν πλειοτέρων συναδέλφων του, καὶ ἐξεδικήθη καθ' ὅλης τῆς ἀθηναϊκῆς κοινωνίας ἥτις ἀπὸ τῆς συστάσεως τῶν Ἀθηνῶν δὲν παύει μετὰ πόνου προσφέρουσα καθ' ἑκάστην σχεδὸν ἀπὸ ἓν θῦμα καὶ δὲν χορταίνουσιν οἱ ἀμαξηλάται, ποθοῦντες φαίνεται πλειότερα καθὼς τὸ ἀνθρωποφάγο ἐκεῖνο θερῖο τοῦ παραμυθιοῦ.

Ὁ ἀτυχὴς Ραπτόπουλος πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν μολὶς μνηστευθεὶς, διέβαινεν διὰ τῆς μικρᾶς ὁδοῦ τὴν ὁποίαν χωρίζει ἀφ' ἐνός τὸ καφενεῖον τοῦ Γιαννοπούλου καὶ ἀφ' ἐτέρου τὰ κυριακάτικα αὐτοῦ τραπέζια καταπλημμυρούσι πολὺ μέρος τῆς πλατείας, ἐνῶ ἐκ τρίτου πλήθος ἀμαζῶν παρατεταγμένων ἵσταται ἀπειλητικὸν πρὸς τὰ πλευρὰ τῶν τραπέζων, καὶ ἐκ τετάρτου ἂν θέλετε διὰ νὰ ἔχετε σωστὴν πολιορκίαν διασχιζοῦσι τὴν πλατείαν τοῦ Συντάγματος ἀλλεπάλληλα τραμβῶ μετὰ βρόντου τεσσάρων ὁμοῦ κεραιῶν, καὶ μετὰ ταχύτητος ὀκτῶ ἵππων! Καὶ εἶναι Κυριακὴ σημειώσατε, ὄλος δὲ ὁ ἀθηναϊκὸς πληθυσμὸς συρρέει ἢ διέρχεται τὴν πλατείαν τοῦ Συντάγματος.

Ὁ ἀτυχὴς λοιπὸν Ραυτόπουλος διέβαινε μετὰ τῆς μνηστῆς καὶ τῆς πενθερᾶς του τὴν ὁδὸν τοῦ Γιαννοπούλου, ὅτε αἰφνιδίως προβάλλει κατ' ἀντικρὺ τοῦ ἀμαζα δρομαίου κάμψασα καὶ ταχύτερον ἐλαύνουσα τὴν στενὴν ἐκεῖνην καὶ πολυάνθρωπον ὁδόν. Τὸ ἀτυχὲς θῦμα ἔμεινεν ἀναυδὸν πρὸ τοῦ ἐπαπειλοῦντος καὶ ἀναποφεύκτου σχεδὸν κινδύνου, χιλιάδες δὲ ἀνθρώπων διερχομένων τὴν ψυχικὴν αὐτοῦ θύελλαν ἀρχίζουσιν κραυγάζοντες σπαραξικαρδίως· ὁ ἄθλιος ἀμαξηλάτης ζητεῖ τότε μολὶς νὰ κρατήσῃ τοὺς ἵππους του, ἀλλ' ἦτο πλέον ἀργά, ὁ Ραπτόπουλος εὐρίσκετο ὑπὸ τὴν ἀμαζαν, ἵπποι δὲ καὶ τροχοὶ διήλασαν διὰ τοῦ σώματος αὐτοῦ ἐνῶ πάντων πιέν τὰ στήθη κατέθλιβε θανάτου σιγὴ καὶ ἦτο ἡ σιγὴ ἐκεῖνη ἓν εἶδος προσευχῆς ὑπὲρ τοῦ κατασυντριβέντος ἀνθρώπου! Ἡ ἀμαζα τέλος διήλθε, ὁ δὲ ὑποτιθέμενος νεκρὸς ὡς ἐκ θανάτου ἀνηγέρθη μόνος, ἀλλὰ μωλοπισμένος καὶ κάτωχρος· πολλοὶ δὲ ἔσπευσαν νὰ ἐπιδαψιλεύσωσι αὐτῷ τὰς πρώτας βοηθείας. Ἀλλὰ τότε ὁ κόσμος ὅλος ἐκμανεῖς ὤρμησε κατὰ τοῦ φρικτοῦ ἀμαξηλάτου τὸν ὁποῖον ἐξυλοκόπησε γενναϊότατα, καὶ ἴσως θὰ τῷ ἀπέδιδε τὰ ἴσα, ἐὰν αἱ ράβδοι καὶ αἱ καρέκλαι ἐφθάνον μέχρι τῆς ὑψηλῆς αὐτοῦ θέσεως, κλητῆρες δὲ ἀστυνομικοὶ ὀλίγον

Ἡ Λουκία ἀνεστέναξεν.

— Παῦλέ μου, Παῦλέ μου, εἶπε διὰ γλυκειάς φωνῆς, θὰ τὴν κλαύσωμεν ὁμοῦ.

— Μάλιστα, ἀπήντησεν ὁ Παῦλος, θὰ τὴν κλαύσωμεν, εἶνε ἀξία θρήνου, διότι πολὺ μᾶς ἠγάπησεν.

Ἠνωρθῶθη καὶ ἐπανειλημμένως ἔψαυσε διὰ τῆς χειρὸς τὸ μέτωπόν του.

— Ποῦ πηγαίνομεν; ἠρώτησε.

— Εἰς τὸ Μέγα Ξενοδοχεῖον, ὅπου διέθετα ἐν ὀλόκληρον τμημα. Παρήγγειλα πρὸς τούτοις νὰ ἐτοιμασθῇ καὶ γεῦμα. Δυνάμεθα νὰ καθίσωμεν εἰς τὴν τράπεζαν ἅμα φθάσωμεν.

— Ἐχομεν τὰ πράγματά μας;

— Μὴν ἀνησυχεῖτε, ἀδελφέ μου· ὀφρόντισα, ὥστε νὰ μετενεχθῶσιν εἰς τὸ ξενοδοχεῖον.

— Εὐχαριστῶ, Λέων, εὐχαριστῶ. Πῶς εὐρέθης ἐνταῦθα κατὰ τὴν ἀφίξίν μας;

— Ἀπὸ τριῶν ἐβδομάδων εὐρίσκομαι εἰς Χάβρην ἀναμμένων ὑμᾶς.

— Ὄ! ἀγαπητὲ ἀδελφέ!

— Μαντεύσατε τὴν εὐτυχίαν μου, ὅτε τὴν πρωίαν ταύτην ἐφάνη τὸ πλοῖον τὸ ἐκ Βαταίας προσερχόμενον. Ἀμέσως ἔλαβον τὰ μέτρα μου διὰ νὰ σὰς περιποιηθῶ.

Εἰς τὸ τελευταῖον γράμμα σας ἐπεφορτίζατε τὴν μητέρα νὰ εὑρῇ διὰ τὴν κ. Μαρκησίαν...

— Εἶπέ, ἀδελφέ μου, Λέων, ἡ Λουκία εἶσι θέλει νὰ τὴν ὀνομάζῃς.

— Μάλιστα, ὀνομάζετέ με ἀδελφὴν σας, εἶπεν ἡ Λουκία.

— Νὰ εὑρῇ διὰ τὴν ἀδελφὴν μου θαλαμηπόλον ἀγγλίδαν, γνωρίζουσιν ἐντελῶς τὴν γαλλικὴν.

— Τῷόντι.

— Ὁ θάνατος δὲν ἐπέτρεψεν εἰς τὴν μητέρα ν' ἀνταποκριθῇ εἰς τὴν ἐπιθυμίαν σας, ἐπεφορτίσθη ἐγὼ αὐτὸς τὴν φροντίδα ταύτην καὶ ἐλπίζω ὅτι ἡ ἀδελφὴ μου θὰ ἦνε εὐχαριστημένη ἐκ τῆς ἀγγλίδος θαλαμηπόλου αὐτῆς.

Ἐφθασαν εἰς τὸ ξενοδοχεῖον.

Ὁ Παῦλος καὶ ἡ Λουκία μετέβησαν εἰς τὰ ὠρισμένα αὐτῶν δώματα, ἐνῶ ὁ νέος βαρόνος ἀνέπτυσσε μεγίστην δραστηριότητα, ἵνα ἐπισπεύσῃ τὴν μεταφορὰν τῶν ἐπίπλων.

Ἡ κυρία Μαρκησία εἶνε ἕτοιμος; ἦλθε καὶ εἶπεν ἀγγλιστὶ εἰς ὑπηρετῆς, ὅστις εὐκόλως ἀνεγνωρίσθη ὅτι ἦν τέκνον τῆς Ἀλβιδῶνος.

Τοῦτο ἦν νέον δεῖγμα περιποιήσεως τοῦ Λέοντος.

Ὁ μαρκησίος ἐμεδίασε διὰ τρόπου δηλοῦντος τὴν εὐχαριστήσιν του. Ἡ μαρκησία ἠχαρίστησε τὸν ἀνδράδελφόν της διὰ ἡδέος βλέμματος εὐγνωμοσύνης.

— Πόσον εἶνε ὠραία! διελογίζετο ὁ βαρόνος, ὃν ἡ θελκτικὴ ὠραιότης τῆς μιγάδος ἐξεθάμβου.

ἀργά ὡς πάντοτε δὲν ἔσπυδον νὰ τὸν ἀπαλλάξωσι καὶ νὰ τὸν μεταφέρωσι εἰς τὴν ἀστυνομίαν.

Θέλετε τώρα καὶ μετὰ τὸ γεγονός αὐτό, τὸ μυριστὴν φορὰν καταδεικνύον τὴν ἀθλιότητα τῆς διοικήσεως, νὰ σὰς εἴπωμεν τὰς κρίσεις μας; ἀλλὰ θὰ προφθάσωμεν ἄρα νὰ σὰ τὰς εἴπωμεν, ἀφοῦ κατὰ τὴν αὐτὴν ἀκριβῶς ὥραν, ὡς ἐκ συνθήματος ἄλλη ἀμαξία παρὰ τὸ στενὸν ἐκεῖνο τοῦ Ἰλισσοῦ ἐπειράτο νὰ καταπατήσῃ τὸν κόσμον, εἰς δὲ ἀξιωματικὸς δικαιοῦτατα ἐξιφούλκει κατὰ τοῦ ἀμαξηλάτου;

Καὶ τί νομίζετε ἀκόμη; τὸν στενὸν ἐκεῖνον δρομίσκον
per me ci va nella città dolente

κατέστησαν ἔτι στενωτέρον ἐπισωρεύσαντες ἐκεῖ κάρρα τινὰ πετρῶν διὰ τὴν κατασκευὴν μιᾶς γαφύρας, ὥστε νὰ κινδυνεύωμεν πλέον νὰ καταπλακωνώμεθα καὶ μόνον.

Εἶναι κατάστασις αὐτὴ πραγμάτων; Καὶ εἶναι δύσκολον τάχα ἡ Κυβέρνησις ἐπὶ τέλους, νὰ διατάξῃ τὴν κατεδάφισιν τοῦ αὐθάδους ἐκεῖνου τοίχου καὶ νὰ πληρώσῃ ἔπειτα τὸν κύριόν των ὅσον ἀξίζει παρὰ νὰ ἔρχονται ἀμφοτέροι εἰς ἐβραϊκὰς διαπραγματεύσεις διὰ νὰ ἐξαγισθῇ ἐπὶ τέλους καὶ τὸ μέρος ἐκεῖνο δι' ἀνθρωπίνου πτώματος.

Καὶ ὅταν ἡ διοίκησις δεικνύῃ τοσαύτην ἀπανθρωπίαν, οἱ πολῖται τάχα μόνον δὲν δύνανται νὰ γκρεμίσωσι τὸν τοῖχον ἐκεῖνον καὶ ὅταν ἡ διοίκησις θελήσῃ νὰ ἐπέμβῃ νὰ τῆς ρίψωσιν εἰς τὴν κεφαλὴν ὄλους ἐκεῖνους τοὺς συσσωρευθέντας σωροὺς ἐκ πετρῶν καθαρίζοντες οὕτω καὶ τὸν δρόμον;

Αὐτὰ τὰ ζητήματα εἰς ὅλον τὸν ἄλλον κόσμον γίνονται οὕτω προχείρως, ἀλλ' ἐδῶ φαίνεται ἐπέπερωτο ν' ἀποθνήσκωμεν καὶ ἀπὸ τὰς ἀμάξας καὶ ἀπὸ τοῦ ἵππου καὶ ἀπὸ τοῦ ὄνου ἀκόμη καὶ ἀπὸ ὅ,τι ἄλλο συνδέεται μετὰ τὴν Ἑλληνικὴν διοίκησιν.

ΔΙΚΑΣΤΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

ΕΝ Τῷ ΚΑΚΟΥΡΓΟΔΙΚΕΙῳ

ὑπὸ τὰς ἐντυπώσεις τῶν καταθέσεων τῶν μαρτύρων, ἐν τῇ προχθεσινῇ δίκῃ τοῦ φιλαδέλφου ἀδελφοκτόνου, καὶ μετὰ τὴν ἀκουσθεῖσαν ἀπολογίαν του, μίαν, συνεπῆ, διαυγῆ, μὲ χαμηλωμένους ὀφθαλμοὺς, μὲ σιγαλὴν, ἀλλ' εὐσταθῆ φωνὴν, καὶ πρὶν ἔτι ἀκουσθῇ ἡ ἀγόρευσις τοῦ κ. Εἰσαγγελέως, ἡμεθα τότε πεπεισμένοι περὶ τῆς ἀθωώσεώς του, ὥστε στραφέντες ἐν ἀφελείᾳ ἐψιθουρίσαμεν πρὸς τὸν γείτονα μας «ὄχι μόνον νὰ ἀθωωθῇ, ἀλλὰ νὰ τοῦ δοθῇ καὶ ἀμοιβή...»

— Καὶ ὅμως... θὰ καταδικασθῇ, μᾶς ἀπήντησεν μελαγχολικῶς.

Καὶ ὄντως οἱ κ. ἔνορκοι διὰ τῆς ἐτμηγορίας των τὸν ἐκίρυσαν ἔνοχον ἀναιρέσεως· καὶ ζήτημα ὑπῆρξε μετὰξὺ αὐτῶν ἂν πρέπη νὰ συστηθῇ εἰς τὴν βασιλικὴν χάριν. Κατεδικάσθη εἰς 3 ἐτῶν καὶ ἡμίσεως φυλάκισιν.

«Ἵπομονή!» τοῦ εἶπε πλησιάσας αὐτὸν, ἕνας γέρος Κρητικός. Ἄλλ' ἐν ἀνυπόμονον δάκρυ, ἐν καὶ μόνον, ἀπὸ τοῦ ὀφθαλμοῦ τοῦ κατηγορουμένου, ἀπήντησεν ὡς μόνη διαμαρτυρησις αὐτοῦ κατὰ τῆς ἀδικίας.

Ἐν τῇ σημερινῇ σεναδριάσει ἡ ἐκδικαζομένη πρᾶξις ἀνήκει εἰς τὴν ἐλαφρὰν φιλολογίαν τοῦ ἐγκλήματος. Ἐπρόκειντο ζυλοκοπήματα καὶ τραῦμα ἐκ συστάσεως.

Ἡ σκηνὴ εἰς τι τῶν χωρίων τῆς Ἀττικῆς, τὴν 23 Αὐγούστου τοῦ 1882, ἡμέρα πανηγύρεως.

Καὶ ἐναυθὰ δὲ, περίεργον! τὸ ἀρχικὸν αἴτιον εἶ·ε ἡ γυνὴ! παντοῦ ἡ γυνὴ! Ὁ παθὼν εἶχε κλέψῃ, πρὸ καιροῦ γάστρας βασιλικῆς ἀπὸ τὸ παράθυρον τῆς ἀδελφῆς τοῦ Χριστοφόρου Δούκα, μεμνιστευμένης μετὰ τοῦ Λιάσκου. Ἡ κλοπὴ τοῦ προσφιλοῦς αὐτοῦ φυτοῦ τοῦ λαοῦ ἔθεωρήθη

Μετέβησαν εἰς τὸ ἐστιατόριον, καὶ ἐγευματίσαν σιωπηλῶς, ἐπειδὴ ὁ Παῦλος διελογίζετο τὴν μητέρα του ἄθμος. Ὅτε προσηνέχθη ὁ καρφὸς, ὁ μαρκήσιος θέλων νὰ διασκεδάσῃ τὰς ὀδυνηρὰς του σκέψεις εἶπε τῷ ἀδελφῷ αὐτοῦ.

— Ἐπρόντισας, μοι εἶπες, περὶ τῆς ἀποκαταστάσεώς μας, εὐαρεστῆσαι νὰ μᾶς εἴπῃς πῶς διέταξες τὰ καθ' ἡμᾶς;

— Ἀδελφέ μου, ὅ,τι ἐπράξα ἐπιθυμῶ νὰ ἦνε μὲ τὴν συναινεσίαν σας.

— Ὅ,τι ἐπράξας, Λέον, ἐκ τῶν προτέρων ἐπιδοκιμάζω. Ἐπανέρχομαι εἰς τὴν Γαλλίαν ὅπως ἐκτετοπισμένος καὶ ἀγνοῶν τὰς εἴξεις καὶ τὰς συνθηκὰς τοῦ κόσμου. Σὺ, Λέον, ἀληθῆς παρισινός, ἀνήκων εἰς τὴν ὑψηλὴν κοινωνίαν, γνωρίζεις βεβαίως κάλλιον ἐμοῦ ὅ,τι πρέπει, ὅ,τι εἶνε ἀναγκαῖον καὶ καλόν.

— Τοῦτο μοὶ ἐμπνέει θάρρος καὶ εἶμαι εὐτυχῆς διότι καλῶς κατενόησα ὅ,τι ἐπιθυμεῖτε. Πρὸ πάντων, ἀγαπητὲ ἀδελφέ, ὀφείλω νὰ σὰς πληροφορήσω ὅτι εἴμεθα ἐν Γαλλίᾳ ἐν πλήρει ἐπαναστάσει. Ὅπως ὁ Κάρολος Ι', ὁ Λουδοβίκος Φίλιππος ἐξεθρονίσθη.

— Ἀληθῶς!

— Οἱ Παρίσιοι ἐπαναστατήσαντες ἀπεδίωξαν ἐκ τῶν ἀνακτόρων τὴν βασιλικὴν οἰκογένειαν, ἥτις κατέφυγεν εἰς διάφορα μέρη. Ὁ βασιλεὺς, ἡ βασίλισσα καὶ αἱ πριγκίπισσαι εὗρον ἄσυλον ἐν Ἀγγλίᾳ. Τὸ δεῦτερον ἡ Γαλλία δημοκρατεῖται, ἀλλὰ καὶ οὕτω δὲν ἀπολαύομεν ἡσυχίας. Ὅπως

ἄλλοτε, οἱ δημοκρατικοὶ οἱ κυβερνῶντες ἡμᾶς εἰσὶ πάντοτε ἔτοιμοι νὰ κατασπαράξωσι. Τὸ ἐμπόριον εἶνε νεκρὸν, τὰ μεγάλα βιομηχανικὰ ἔργα ἀνεστάλησαν αἴφνης. Οἱ Παρίσιοι διατελοῦσιν ὑπὸ διηνεκῆ ἀνταρσίαν. Τί θέλουσιν; Ἀγνοοῦσι καὶ αὐτοί.

— Εἰς κακὴν ἐποχὴν φθάνομεν, εἶπεν ὁ μαρκήσιος κινῶν τὴν κεφαλὴν.

— Ἐνεκα τῆς καταστάσεως ταύτης, ἀδελφέ μου, κατανοεῖτε ὅτι δὲν ἐσκέφθην νὰ σὰς εἰσιμαῶ οἰκημᾶ τι ἐν Παρίσιαις.

Ζητῶν ἀνεκάλυψα ἐν Πόρ-Μαρλύ, ἐν θελικτικῇ τοποθεσίᾳ παρὰ τὴν ὄχθην τοῦ Σηκουάνα, ὠραίαν ἐξοχικὴν οἰκίαν, σχεδὸν μικρὸν πύργον. Ἡ ἰδιοκτησία ἐπωλεῖτο γαί ἐδίδετο εἰς ἐνοίκιον· ἐνοικίασα δὲ αὐτὴν δι' ἕν ἔτος εἰς ὄνομα τοῦ μαρκησίου Σαμαράνδ. Ἄν καὶ δὲν εἶνε εὐρύχωρος, εἶνε ὅμως ἐπαρκῶς μεγάλη. Ὑπάρχουσι πυκνὰ δάση, ἄνθη, ἥλιος, σκιά, πηγαὶ δροσεραὶ.

— Ἄλλ' ἡ διαμονὴ αὕτη εἶνε χαριεστάτη, εἶπεν ἡ Λουκία.

— Ἀγαπητὲ μου Λέον, ὑπερέβης τὰς ἐπιθυμίας μου.

— Ἐσκέφθην ὅτι αἱ κλίσεις σας ὁμοιάζον πρὸς τὰς ἰδικάς μου, ἐπειδὴ ἐγεννήθημεν ἐκ τῆς αὐτῆς μητρὸς, ἀπήντησεν ὑποκριτικῶς ὁ βαρόνος.

Ὁ μαρκήσιος τῷ ἔτεινε τὴν χεῖρα.

(ἀκολουθεῖ)